

Sotajumala, Pelkuri

Etulinjassa, juoksuhaudassa, yolla ristitulen valojuovissa.
On paikkansa siellä taistella, joukkueensa osana.
Vaikka luodit viereen lyövat, kuuluu rohkeudella vastata.
Silmänsä paassa seisoen, katse tyhjyyteen suunnattuna
Kauhun lamaannuttamana, itsensä kastelee.
Jattaa pelkuri raukkamainen paikkansa tarkean.
Heikko liha vapisten karkuun taakse poistuu.
Ystavansa hyljäten, itseksensä kauas pakenee.
Luojaansa rukoillen, yksikkönsä piiskatun pulaan saattaa.
Luoti vatsaan, luoti rintaan, siinä palkka karkuruuden.
Lakki maahan, luoti niskaan, sille, joka veljensä pettaa.
Joukkueensa veren tahraama, henkeään puolustaa rumputulessa.
Kiivaasti miettien, mistä vahista löytyisikään korvaaja...
Karkurille itseksensä, jolta toverit pian vahiin käyvät.
Ystavansa entiset, eivät paljon selkään taputtele.
Kunniaton petturi tullaan kyllä löytämään.
Ei löydy kiveä, jonka alla pystyisi lymyämään.
Ei yksikään tuosta joukkueesta verille ruhjotusta
Lahde hakemaan luopiolle sota-oikeutta.
Luoti vatsaan, luoti rintaan, siinä palkka karkuruuden.
Lakki maahan, luoti niskaan, sille, joka paikkansa jattaa.
Juoksee soturin irvikuva taakse linjojen perimmaisten.
Kotiansa kohti, alle aitinsa helmojen.
Mudassa rampii tuo hyödytön yksilo, henkeään haukkoen.
Ulkoasunsa sitä muistuttaen, mitä itseään sisältä on.